

at udsinde, hvor mange der i enhver Kjøbstad udelukkende leve af Agerbrug, saa vilde det være et baade meget bekvæmligt og meget besværligt Arbejde, og jeg frygter for, at man da heller ikke vilde komme til et rigtigt Resultat, fordi det er meget vanskeligt at kontrollere, om den, der opfører sig under en Rubrik, hører til den ene Klasse eller til den anden, og fordi det let kunde blive Tilfældet, at Mange, der tidligere ikke have ladet sig opføre som udelukkende at leve af Agerbrug, da hverken de selv eller Kjøbstaden, hvortil de høre, kunde have nogen Fordeel deraf, nu vilde lade sig opføre som Saadanne, saa at man vilde faae et overordentlig stort Antal af Agerbrugere i de forskellige Kjøbstæder. Jeg troer derfor at burde anbefale den af Udvalget foreslaaede Regel til at følges, hvorved man vel ikke vilde komme til en aldeles retfærdig Fordeling, thi det er vanskeligt, naar man i det Hele maa følge en Ret, som kun er forklarlig ved de daværende Omstændigheder, under hvilke Krigsskatloven først blev antagen, hvorved, siger jeg, man vel ikke vilde komme til et aldeles retfærdigt Resultat, men hvorved dog, naar man lagde Kjøbstædernes Assurancefum og Følketællingen i 1845 til Grund for Fordelingen, vilde komme til et nogenlunde ligeligt Resultat. Der vil, paa hvad Maade man gaar frem, altid være enkelte Kjøbstæder, som ville blive uforholdsmæssigt rammede i Sammenligning med andre, og lige som overhovedet Enhver, der har Fordeel af en ny Skatteregel, ikke pleier at rose denne eller hævde at udtale sin Tilfredshed over den, medens derimod Enhver, som bliver ubehageligt berørt af den nye Regel, ikke pleier at undlade at omtale dette og at paastaae, at den nye Skattnorm er langt mere uretfærdig end den ældre og til hele Landets Skade, saaledes er jeg ogsaa ganske belavet paa, at, naar Udvalgets Forslag skulde blive fulgt, og en ny Fordelingsmaade mellem Kjøbstæderne blive antagen, vil denne blive kritiseret som aldeles uretfærdig, medens Klagerne over den gamle ikke blot ville være forstummede, men endog ville være forvandlede til Kvotaler. Det er Noget, som man i det Hele i alle Bessatningsager maa være belavet paa, at den Bessatning, som er til, bliver anset for at være aldeles galt

anlagt, medens al Bessatning, som ikke er til, bliver skildret som ganske fortræffelig, indtil ogsaa den bliver til (Ja! Lætt.), thi saa faaer man at vide, at den har ogsaa alle mulige Feil.

Man har sagt, at det var saa meget mere Uret, at lade den samme Næringsstat, som blev udredet i 1848, blive lagt paa Kjøbstæderne, som der er blevet foreslaaet en ny Bessatning, der i Særdeleshed vil falde disse til Last, nemlig paa Skibsfarten. Jeg maa dog herved først bemærke, at det ikke forholder sig ganske saaledes, som den ærede Rigsdagsmand sagde, at den, som før havde 3 Mk. at betale, nu vil faae 6 Mk. at udrede; vil man udtrykke sig ganske correct, saa maa det hedde, at den, som før havde 3 Mk. at betale, skal vedblive at betale 3 Mk. Men det er i Grunden dog noget ganske Andet, hvad enten man gaar ind paa Lovudkastets Tanke i sin Heelhed, at fordobbe Næringskrigsstaten for Kjøbstæderne, eller at lade den blive den samme, som den var i 1848, omendskjøndt jeg tilstaaer, at Forholdet imellem Kjøbstædernes Bessatning og de øvrige Indtægtskilders Bessatning efter Lovudkastet og efter Udvalgets Forslag bliver det samme (Ja!); men Kommerne rammes dog derved paa forskellige Maader, og det maa ikke oversees. Jeg siger, man har sagt, at det var dobbelt Uret, fordi Kjøbstæderne ogsaa vilde komme til at bære Afgiften paa Skibsfarten. I denne Henseende maa jeg bemærke, at det har været en temmelig almindelig Klage over Krigsskatten i Aaret 1848, og det er blevet regnet blandt de mange Ufuldkommenheder, som den havde, at den lod det hele Skibsrederi blive saa godt som uberørt, og, naar jeg ikke husker feil, saa blev det under den første Behandling af Sagen her af flere nævnt som en af de Gjenstande, der ogsaa maatte rammes af Krigsskatten, naar en nogenlunde ligelig Fordeling paa samtlige Indtægtskilder skulde opnaaes. Det er derfor noget paafaldende nu at høre, at man har saa meget imod dette Forslag, medens man tidligere syntes, at Intet kunde være derimod; men jeg skal naturligvis først nærmere gaae ind derpaa, naar denne Paragraph foreligger. Kun det vil jeg bemærke her, forsaavidt man